

ține de un trecut de mult depășit al revistei de periferie...

Excelente, tablourile coregrafice *Basmul și Fantezie în albastru*, animate cu virtuozitate inspirată și cu precizie tehnică de Cornel Patrichi și Păstorel Ionescu.

Nu pot fi trecuți sub tăcere Doina Badea (încercându-se într-un gen nou pentru darurile ei muzicale), nici aparițiile suculente ale cuplului pantomimic Anton și Romică. Contribuții prea puțin folosite la măsura posibilităților lor: Cristina Stamate, Mihai Perșa, Lucia Boga, Ioana Casetti, Nae Lăzărescu și grupul vocal „Studio 8”, condus de Dudu Atanasiu.

Decoruri și măști (Victor Tapu), costume (Liliana Referendaru), în general, de efect. Discutabil, costumul Doinei Badea, prea cernit pentru linia vie și colorată a montajului melodic prezentat.

Maria Marin

TEATRUL EVREIESC DE STAT

HAI NOROC ȘI... ZEILIG ȘOR!

de Aurel Felea

și Alexe Marcovici

Cocheta bombonieră din strada Iuliu Barasch ne-a oferit, cu ultima sa premieră, o fondantă. Un spectacol curat, pe linia profesionalismului cu care ne-a deprins respectiva echipă, lipsit de stridențe, scutit de orice

urmă de prost-gust, această aproape inexistabilă primejdie a spectacolului de revistă, ferit de veșnicile refrene cu leralul și cu fermoarele, dar și nevizitat, din păcate, de vreo strălucire deosebită. E, acesta, poate, un păcat care ține de însăși structura genului cu pricina: un spectacol de revistă nu poate fi, prin definiție, o partitură camerală; el cere „fast, lux, montare”, sau, cum spunea un clasic al revistei românești — „balete, fete, paiete”. Or, o echipă de nici douăzeci de oameni nu poate răspunde acestor cerințe, oricât ar fi acești douăzeci de oameni de dăruți, oricât s-ar dăruia ei. Reținem, așadar, ideea autorilor de a-l reînsufleți pe scenă pe Zeilig Șor, „raisonneur”-ul din drama (ce s-a bucurat cîndva de un mare succes) *Manasse*, a lui Ronetti Roman, confruntându-l cu niște păcate omenești mai degrabă eterne decât actuale (o femeie face crize de ficat cînd vede că-i merge bine vecinei; unuia i se pune de-a curmezișă cînd e criticat etc. etc.; pe toți îi vindecă, la „policlinica” lui, „doctorul” Zeilig Șor cu un panaceu de proprie invenție: o seringă uriașă cu „risomicină”). Reținem pe interpretul acestui rol, pe Mano Rippel, din „vechea gardă” a teatrului, impecabil profesionist, ca și, din aceeași glorioasă generație, pe Seidy Glück. Ei predau făclia tinerei și grațioasei Tricy Abramovici, „vedeta” teatrului, fermecătoare prezentă scenică, dar căreia, în perspectivă, cred că nu i-ar strica o mai parcimonioasă gospodărire a mijloacelor de expresie artistică. Reținem eleganța textelor lui Aurel Felea și Alexe Marcovici, muzica adesea inspirată a lui Richard Stein și Florentin Delmar și (cu o singură... gafă: cînd îți sosese niște musafiri care-ți aduc flori, cea dintîi grijă e, chiar cu riscul de a-i lăsa, scuizîndu-te, o elipă singuri, să așezi florile într-o glastră cu apă și nicidecum să le lepezi pe un televizor, cum face gazda din tabloul „Gafele lui Lică”), mina sigură a regizorului Harry Eliad.

Radu Albala

„Doctorul” Zeilig Șor vindecă cu un panaceu de proprie invenție

